

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԼՈՒՅՍԻ ՀԱՂԹԱՆԱԿԸ

Բրիտանական եկեղեցին ամեն տարի զարնան հետ քերում է աշխարհին և հավատալու մարդկայան՝ կյանքի և լույսի հավերժական ավետիսը Քրիստոսի հառությամբ, որ «ՄԱՀՈՒԱՄԲ ԶՄԱՀ ԿՈՒՅՆԱՑ» և «ՄԵՍ ԶԿԵԱՆՍ ՊԱՐԿԵՆԱՑ»:

«ԱՅՍՈՐ ՆՈՐ ԼՈՒՅՍ ԿԻՋՆԵ ԱՇԽԱՐՀԻ ՎՐԱ ԵՎ ՄԵՐ ՃՈԳԻՆԵՐԵՆ ՆԵՐՍ, — ասում է Վեհափառ Հայրապետը այս տարվա գատկական Իր Բարեգում, — ԶԻ ԱՀԱ ՆՈՐ ԳԱՐՈՒՆ ԿՐԱՑՎԻ ԵՐԿՐԻ ՎՐԱ ՀՈՐԻՋՈՆԵ ՀՈՐԻՋՈՆ, ԵՎ ՄԵՐ ՀՈՒՍԱՑՅԱԼ ՀՈԳԻՆԵՐԸ ՆՈՐԵՆ ԿՋԵՐՄԱՆԱՆ ՍՈՒՐՐ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱՎԵՏԻՍՈՎ»:

Քրիստոսի հառության ավետիսը մարդկային կյանքի տարեգրության մեջ գաղափարական մի նոր շարժման, մի նոր դարաշրջանի առավոտը հանդիսացավ, որպես մարդու փրկության, ազատության և բարոյական վերածննդի սկզբնավորության:

Քրիստոսի հառության ավետիսը կերպարանափոխեց բարոյապես փտած և իմացալես դատարկված հին աշխարհը:

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱՎԵՏԻՍՈՎ ՎԵՐԱՆՈՐՈԳՎԵՑ ՀԻՆ ԱՇԽԱՐՀԸ: Հառության լույսով կենդանացած առաքյալները, իրենց ՎԿԱՅՈՒԹՅԱՄԲ ԵՎ ՔԱՐՈՋՈՒԹՅԱՄԲ կենդանացրին հին աշխարհը, ոգի, երազ և կրակ ներշնչեցին մարդկանց և կյանքը ստացավ նոր գեղեցկություն, խորհուրդ և իմաստ:

«ԵՎ ՓՇՐՎԵՑԱՆ ՇՂԹԱՆԵՐԸ ՄԱՀՎԱՆ, ՀՈՒՍԱՀԱՏՈՒԹՅԱՆ, — ասում է Վեհափառ Հայրապետը: — ՀԱԼԵՑԱՆ ԿԱՊԱՆՔՆԵՐԸ ՄԻՂՔԻՆ ԵՎ ԶՆԵՔԻՐԸ ԶԱՐԻՆ: ՓԱՐԱՏԵՑԱՎ

ԾԱՆՐ ԽԱՎԱՐԸ ՄԻԱՅՆ ԴԱՐԵՐՈՒՆ: ԼՈՒՅՍՆ ԱՐԴԱՐՈՒԹՅԱՆ ՈՂՈՂԵՑ ԱՇԽԱՐՀԸ ԵՎ ՄԱՐԴԻԿԸ ԲՈՂՈՐ: ԵՎ ՍՈՒՐԲ ԽՈՍՔԸ ՍԻՐՈ ԵՎ ԽԱՂԱՂՈՒԹՅԱՆ ՀՆՋՆՑ ՀԱՂԹԱԿԱՆ»:

Քրիստոսի հառությունը իբրև իրողություն, հաստատված բազմաթիվ սուրբգրական փաստերով և ժամանակակիցների բազմաթիվ վկայություններով, պատմական իրողություն է:

Քրիստոսի հառության առաջին ավետիսը և վկայությունը աշխարհին բերել է խումբը այն բարեպաշտ կանանց, որոնք կոչվում են Ավետարաններում «յուզարբեր կանայք»: Հառության հրաշափառ առավոտուն, Զատիկի միաշաբաթի օրը, «վաղ ֆաջ ընդ առաւօտն», երանք գնում են, հոգեկան ծանր ապրումների մեջ, խնկերով և անուշաճոտություններով, ոգեկոչելու հիշատակը Քրիստոսի: Գերեզմանում, փոխանակ նրա մարմինը գտնելու, երանք դեմհանդիման են գալիս ՓՐԿԶԻՆ՝ «ՅԱՐՈՒՑՆԱԼ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ»:

Հառուցյալ Տերը յուղաբեր կանանց ուղարկում է աշակերտների մօտ՝ լինելու վկաներ իր հառության:

Քրիստոսի հառության երկրորդ վկաներն են դառնում աշակերտները, որոնք, մի քանի օր առաջ, իրենց սիրելի վարդապետի հետ, գերեզման էին իջեցրել իրենց լույս հանդուգն երազները և ազգային հույսերը Մեսիայի անվան և գործունեության հետ կապված: Բայց ահա հառության առավոտուն Քրիստոսը նորից իր աշակերտների հետ է: Նրանք լսում են հառությունից հետո նրա առաջին պատգամը. «ԳՆԱՑԷՔ Ի ԳԱԼԻԼԻԱ ԵՆ ԱՆԿ ՏԻՄՈՒՅԷ ԶԻՍ... ԵՍ ԸՆԴ ԶԵՂ

ԵՄ ԶԱՄԵՆԱԳՆ ԱՌՈՒՐՍ ՄԻՆՁՆԻ Ի ԿԱՏԱՐԱՄ ԱՇԽԱՐՀԻ:

Քրիստոսի հաւորւթյամբ հաւորւթյուն է առնում աշակերտներին հուսախաքոված, լիված և մեռած հոգիներ, նրանք դառնում են արիստիտ և համարձակ վկաներն ու քաղաքները «խաչեցեալ և յարագեալ» քրկչի արհամարհում են մահը և իրենց կյանքով պայծառ վկայութեան են բերում իրենց դավանած և քաղաքացիները, բարձրագոյնն ու ճշմարտութեանը:

ՍԱԿԱՅՆ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՄԵՄԱԳՈՒՅՆ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ ԲԵՐՈՒՄ Է ՔՐԻՍՏՈՆԱՍԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԻՐ ԵԿԵՂԵՑԱՐԱՄՅՈՒՆՈՒՆՆԵՐԻ:

«ԵՍ ԵՄ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԿԵԱՆՔ»: Եկեղեցին խառնովել է այս վկայութեան վրա: Քրիստոսի հաւորւթյունը, իբրև խորհուրդ և ոգեկան արժեք, իր նշանակութեամբ և հոգեւոր-քաղաքական ներգործութեամբ, հավերժաբար պատկանում է քրիստոնյա բոլոր դարերին և սերունդներին:

Քրիստոնեական կրօնի անշարժ վեմն է Քրիստոսի հաւորւթյան հավատը: Հաւորւթյան այդ հավատը իր մեջ խտացնում է կյանքի անմահութեան, կյանքի հավերժութեան գաղափարը:

Եկեղեցին, Քրիստոսի հաւորւթյան պատգամով, իր հավատացյալներին տալիս է նոր կյանքի, հաւորւթյան և փառավորւթյան կյանքի զվարթ և կենսանորոգ ավանդույթ:

Ամեն տարի, գարնան հետ միասին, ի՞նչ է բերում Քրիստոսի հաւորւթյունը աշխարհին, մարդկութեան:— Հավերժական կյանքի հաղթանակը՝ մահվան վրա, քաղաքի հաղթանակը՝ առեւտրական դիմ, խաղաղութեան հաղթանակը՝ պատերազմի դիմ:

Ամեն Զատիկի, ամեն հաւան, Քրիստոս խորհրդավոր կերպով հաւորւթյուն է առնում իր հավատացյալների, իր եկեղեցու համար: «Ի կայս ի վիմէն» նոր առավոտ է ծագում հավատացյալների և եկեղեցու վրա: Եկեղեցու բեմերից, խորաններից, տաճարում է հաւորւթյան մեծ ավանդույթը՝ ճշմարտութեան, կարիքի, իրավագիտութեան, նախապաշար-

ութեան մեջ ապրող մարդկանց դժբախտ ուղիների համար. «ԱՐԻ՝ ՈՐ ՆԱԶԵՍԻ ԵՒ ԿԱՆԳԵՆԱՅ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ, ԵՒ ԼՈՒՍԱՌԵՍԱՅ ԶՔԵՁ ՔՐԻՍՏՈՍ»:

Հաւորւթյան տոնը, իր սրբազան խոհերով, լույսի իր հաղթանակով, ամենից շատ խոսում է նաև քրիստոնյա հայ մարդու սրտին: Հայ հավատացյալ ժողովուրդը, Քրիստոսի հաւաքաւոր հաւորւթյան տոնի մեջ տեսել ու երագել է իր ազգային-եկեղեցական վերածննդի հանդիսը: Հայ ժողովուրդը, Քրիստոսի նման, իր կյանքը գոհաբերել է խաղաղութեան, արդարութեան, առաջադիմութեան և ազատութեան դատին: Մեր ժողովուրդը ապրել, ստեղծագործել է միշտ՝ հաւորւթյան հավատով և իմացել է միշտ իր նահատակութեանը վերածել լույսի հաղթանակի: ԶԱՏԻԿԸ ՄԻՇՏ ՄԵՐ ԺՈՂՈՎՐԻՒՆ ԲԵՐԵԼ Է ԼԱՎԱԳՈՒՅՆ ԿՅԱՆՔԻ ՀՈՒՅՍՆ ՈՒ ԽՈՍՏՈՒՄԸ: Ամեն Զատիկի, մեր ժողովուրդը տոնել է իր վերածննդի կյանքի Զատիկը, իր համազգային իղծերի, երգերի իրականացման Զատիկը:

Քսան երկար դարեր չեն կարողացել մարել հայ հավատացյալ ժողովուրդի հաւորւթյան հայսն ու հավատը: Այսօր ահա իր գերեզմաններից, իր հայրենի ավերակներից հաւորւթյուն է առել հայ ժողովուրդը և հաւորւթյան, ազգային վերածննդի գաղափարով ու հույսով գոտեպնդված, փայլում է դեպի իր լուսապայծառ ապագան:

Փա՛ռք մեր ժողովուրդի հաւորւթյան:

Փա՛ռք մեր հայրենի վերածննդին:

Ս. Հաւորւթյան այս առավառում, Ազգիս Վեհափառ Հայրապետն է պատգամում և ավետում՝ «ՀԱՅՈՅ ԱՇԽԱՐՀԻՆ ԵՎ ՓՐԿՅԻ ԻԶՄԱՆ ՏԵՂԵՆ ԶԵՁԻ ԱՄԵՆՈՒԴ ՍԻՐՈ ԶԵՐՄ ՈՂԶՈՒՅՆ ԵՎ ԲՅՈՒՐ ԾՐՀՆՈՒԹՅՈՒՆ: ...ՈՒԺ ՈՒ ԵՌԱՆԻ ԵՒ ՈԳԻ ՄԻՈՒԹՅԱՆ ՈՒ ԵՌԱՐԱՐ ԳՈՐԾԻ... ՈՐՊԵՍՁԻ ԱՄԵՆ ՄԵԿԻ ԶԵՐ ԿԵՐՊՈՎ ՈՒ ԶԱՓՈՎ, ԱՌԱՎԵԼ ԶՈՐԱՅՆԵՐ ՀԱՎԱՏՔԻ ԱՄՐՈՅ ՄԵՐ ՍՈՒՐԲ ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԵՎ ԱՍՏՎԱՅԱԿԱՌՈՒՅՑ ՄԱՅՐ ԱՔՈՌԸ ՄԵՐ, ԵՎ ՈՐՊԵՍՁԻ ԱՄԵՆՔԻ ԱՇԽԱՐՀԻ ԲՈՂՈՐ ՄԱԳԵՐԵՆ՝ ՀՈԳԻՈՎ, ՍՐՏՈՎ, ԳՈՐԾՈՎ, ԿԵՆԴԱՆԻ ԱՓ ՄԸ ԼՈՒՅՍ ՈՒ ԵՐԳ ԸՆԾԱՅԱՐԵՆՔ ՄԱՅՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ»:

«ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐԵԱՒ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ»:

